

SZÉKELY HIRLAP.

Politikai és társadalmi lap s a „Jogász-Egylet“ közlönye.

Szerkesztői szállás:

Szent-Miklós-utca 791. sz. hová a lap szellemi részét illető cikkek küldendők.

Kiadó-hivatal:

A ref. főtanoda könyvnyomdája, hova az előfizetési pénzek és reclamatiók küldendők.

Hirdetési díj: Egy háromszor hasábozott garmond sor ára 6 kr; bélyegilleték minden hirdetés után külön 30 kr.

A hirdetési díjak előre fizetendők.

Hirdetéseket elfogad: helyben a kiadó-hivatal; Pesten: Lang Leopold, Erzsébet tér, 9. sz.) Bécsben Haasenstein és Vogler (Neu Markt 14. sz.)

Megjelenik e lap

minden szerdán és szombaton egy egész íven.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Félévre 3 frt.

Negyedévre 1 „ 50 kr.

Előfizetési felhívás.

a

„Székely Hirlap“

politikai, társadalmi és a maros-vásárhelyi „Jogász-Egylet“ közlönye.

1874. évi második félévi folyamára.

Előfizetési díj:

Jul.—decz. hat óra 3 frt — kr.

Jul.—sept. három óra 1 „ 50 „

Az előfizetési pénzeket kérjük postautalvánnyal Maros-Vásárhelyre az ev. ref. főtanodai könyvnyomdába, a „Székely Hirlap“ kiadóhivatalának küldeni.

A lap kiadását f. évi július 1-én kezdve, helyi ref. főtanodai könyvnyomdász Imreh Sándor vette át, kihez az előfizetési pénzekon kívül a felszólamlások és a lapba beiktatandó hirdetmények is küldendők.

Ezelőtt néhány nappal telt el 25 éve azon nevezetes eseménynek, mely nemzetünket egy lánglelkű dalnoktól és hőstől fosztá meg, Segesvár völgyét pedig egy hazafias emlékekkel, nemzetünk kegyeletes ragaszkodásával gazdagította. Senki sem tudja, hogy szeretett költőnk, mely helyen aluszsz a hősök örök álmát, s minden hazánkfi szent kegyelettel lép ama völgyre, mert nem tudja, vajon nem épen a nagy költő és hős sirján tapod.

A hős meghalt, emléke megmaradt; a költő él, lelke itt van közöttünk örökbecsű költeményeiben. Ki ne érezné, midőn Petőfi költeményeit olvassa, hogy a dalnok ott van mellette s annak szellemétől saját keble is bevülni kezd a haza és szabadságszeretet szellemétől.

Petőfi a valódi érzés költője volt, dalaiban lelkét önté bele s a dalok lelkesítő, gyújtó hatása örökre megmarad, míg Magyarhonban magyar lesz; egy gondolat vonul át egész életén és összes dalain: a szabadság, a függetlenség eszméje s ez eszmének áldozá utolsó csepp véré is.

Nem gyász-ünnepély ez, melyet országsgzerte ül nemzetünk ez örökemlékü nap huszanötödik évfordulóján, emlékűnnep s egyszersmind kegye-

letes, hálás érzetünk nyilvánulása azért, hogy a miénk volt, és a miénk marad örökre.

A szeretett költő, viszontagságos, hánytvetett nyugtalan életének utolsó előtti napján városunkban volt. Eltelve a szabadság dicső eszméjével, lelkesülve a győzelem reményétől, indult a segesvári csatába, hol, visszamaradva a legyőzött menekülőtől, a legnemsebb szívet egy orosz lándsa járta át.

Vannak még városunkban, kik ez utolsó két napon vele voltak, kik ama végzeteljes harcban együtt veszték el a győzelmi babért. Vannak, kik saját szavai, tetteiből emlékeznek, mennyire lángolt Petőfi hazájáért, nemzetért, mennyire szerette a székely nemzetet.

Mindnyájunké volt ő, mindnyájunkrak joga van elveszte fölött keseregni, örökéletét ünnepelni. A mult vasárnapi ünnepély, mely a nagy költő emlékének volt szentelve, hol tartathatott volna illetékesebb helyen, mint épen itt, hol szíve utoljára dobogott fel a lelkesült reményben, s honnan egyenesen a pusztító vészbe, a harcmezőre sietett, melyről többé soha sem tért vissza.

Óhajta beteljesült: a harcmezőn esett el, holttestén át a fújó paripák száguldottak s ott maradt összetiporva.

Az általa elvetett mag örökkön élő virágot termelt a nemzet szívében, s mindig lelkesülten fogjuk hangoztatni, hogy: „a szerelem, szabadság martyr-dalnokának emléke, nagy s dicső neve élő lesz közöttünk.“

Meghívás!

A maros-vásárhelyi jogász-egylet II-ik szakosztályának folyó hó 7-én (pénteken) d. u. 6 órakor a helyi kaszinó-egylet helyisége tanácskozási termében gyűlése leend, melyre a tagok tisztelettel meghívatnak.

M.-Vásárhelytt, 1874. augusztus 4-én.

Tribusz Antal,
elnök.

Horváth Miklós,
jegyző.

Országgyűlés.

Július 30. A választó törvényjavaslat 97. §-áig haladt a tárgyalás. Irányi Dániel az etetés és itatás elleni intézkedések iránt külön módosítvánnyal lép fel — többen szoltak e tárgyhoz, miután nagyon nehéz meghuzni a határt, hogy hol kezdődik az etetés és itatás, míg végre Tisza Kálmán módosította Irányi indítványát, mely névszerinti szavazás útján 101 szóval 51 ellenében el is fogadtatott.

Igen jellemző, hogy ez alkalommal 208 képviselő volt távol.

Július 31. A választó törvényjavaslat végre valahára megszületett. Nagyobb vitát a 99-dik szakasz keltett föl, melyet a képviselők egy része külön vélemény folytán kihagyni kíván. Szapáry Gyula belügyminiszter hozzájárul a külön vélemény azon részéhez, hogy a 99-ik §. kihagyassék. Azután beszéltek még: Lázár Adám, ki azon véleményben van, hogy a 97. és 98-ik §§-ok a szólásszabadságot gátolják, ezért a §§-ok kihagyását javasolja. Tisza Kálmán a §§-ok elfogadása mellett; Simonyi Ernő, Majoros István és Trauschfels Emil: Lázár Adám indítványa mellett emeltek szót, szavazásra kerülven a sor a 97. és 98-ik §§-ok a központi bizottság szerkezetére szert fogadtatnak el.

A törvényjavaslat úgy általánosságban, mint részleteiben el lévén fogadva annak harmadszori felolvasása a jövő gyűlésre tűzetett ki.

Aug. 1. Napirenden van a házszabályok módosítása iránt beadott javaslat tárgyalása. Érdekesebb vita merült föl Tisza Kálmán az iránti javaslata fölött, hogy a költségvetés ne a pénzügyi bizottságban, hanem az összes háznak bizottságában készítettessék elé. Pulszki Ferenc az indítvány ellen, Péchy Tamás, Schvarcz Gyula pedig mellette szólnak. Mire a ház 71 szóval 68 ellenében Tisza Kálmán indítványát elveti. Ezen javaslat tárgyalása szintén befejeztetvén, elnök fölkeri a házat, hogy a jelen ülészak alatt, több érdemleges tárgyalásban ülést ne tartson, bizza meg az elnökséget, hogy a főrendiház izeténének átvételére, nemkülönben a szentesített törvénycikkek kihirdetésére tartson pár ülést.

Felhívás!

A maros-vásárhelyi leányárvaház és nevelőintézetet a n. é. közönség buzgó áldozatkészsége s néhány intéző tagnak feláldozó munkássága folytán sikerült f. év június 14-én négy árvával életbe léptetni; az árvák száma azonban már eddig is kilenczre szaporodván fel, csak is ugy leszünk képesek azt állandóan fenntartani és jótékonyágát esetleg mentől nagyobb körbe kiterjeszteni, ha a n. é. közönség eddig gyakorolt kegyes adakozását továbbra is meg nem vonja.

A nagy közönség áldozatkészsége a legbiztosabb alap, a melyre mi is intézetünknek életbe léptetése alkalmával biztosan építettünk.

Most, midőn itt az aratás, a midőn fáradozásának és munkálkodásának jutalmát mindenki elveszi; ne feledkezzünk meg szegény árváinkról sem! a kiknek nincs, ki örömeikben osztozkodják; nincs, ki könyüiket letörölje! segítsük mostoha sorsukat legalább némileg enyhíteni!

Azon szíves kéréssel fordulunk tehát a t. cz. közönséghez: méltóztassék kegyes adakozásaival intézetünket támogatni. Adakozások akár készpénzben, akár terményekben, mert ez utóbbiakra most már természetben is szükségünk van, gróf Tholdalagi Viktorné elnök, vagy Illyés Károlyné

titkári helyettes által elfogadtatnak s hirlapilag nyugtáztatnak.

M.-Vásárhelytt, 1874. július 31-én.

Gr. Tholdalagi Viktorné,
ideigl. elnök.

Illyés Károlyné,
ideigl. titkári helyettes.

Jogi szemle.

Kir. főügyész Gyarmathi Sámuel urnak egyelőre III. szakosztályát megnyitó elnöki beszéde.

A küzdelmet, mely állami és általában társadalmi életünket zaklatja, felesleges volna fejtegetnem önöknek.

Annak legnemesebb része önökben él. — Éppen úgy felesleges volna fejtegetnem e küzdelemnek egy és más irányban, eredményekben kielégítetlenségét is, mert hiszen ennek is fájdalma, keblükben él.

Rámutassak talán azon hiányokra, melyek igazságszolgáltatásunk rendszereiben mutatkoznak; azon ellenlétekre, melyek a tényleg fennálló intézmények honunk haladási iránya, valamint az élet valódi szükségai közt elenyésztesre várnak? Senki sem észlelheti azokat önkénytelenebbnél, senki sem tájékozhatja biztosabban, mint éppen önök: a gyakorlat emberei s azon térnek, a melyen dolgozni hivatva vagyunk, csüggedetlen munkássai.

Szabadjon talán csak annyit jelzenem, hogy fejlődésünk jövője és abban a haza sorsa mindnyájunk akaraterejének, hangyaszorgalmának és komoly munkájának egyesülését követeli.

Azon tér, a melyen szakosztályunk működésre vállalkozott, csak egyik vidékét képezi jogéletünk nagy mezejének; de a munkásság a többin mindössze sem lehet haladatosabb mint ezen, és nem lehet jótékonyabban visszaható akár az egyéni szabadság, akár a társadalmi rendbiztonságának megőrzésére. Nincsen ennek egyetlen pontja, melynél az emberiség egyetemes erkölcsi érzületével a társadalmi nemesebb ösztöneivel és az államélet magasabb törekvéseivel ne tanálkoznánk.

Egy nemzetnek büntető törvényei, büntető eljárásai és börtönrendszere a polgárisodás szerinti előhaladásának, erkölcsi és egyszersmind emberiségi érzületének mérőszámát jelzi.

Felesleges volna bizonyára fejtegetnem azt is, hogy mennyire elmaradtunk e téren, mennyire nemcsak elavultak, de társadalmi haladásunk követelményeivel mennyire ellentétben állanak a népünk nagyobb, sőt bíránk és ügyvédeknek is nem csekély részénél még mindig uralkodó fogalmak e téren.

Felesleges volna rá mutatnom, hogy minden a mi rövid hét év alatt, mióta a nemzet az önmagáról gondoskodás szabadságaiba vissza van helyezve, nemcsak előre haladó törekvéssel alkottatható, ha szinte nem csekély is még alig csak e feltűnőbb gyomoknak kiirtása; alig csak a kezdet, annál fogva e téren még szinte minden

munkára vár; s ha nem egyebet tevének is, csak az észlelt hiányokra és ellentétekre volnánk képesek rámutatni, a nélkül, hogy az orvoslást biztosan kijelölni képesek volnánk; még akkor is sokat tettünk arra, hogy a haladásnak útját egyengessük.

Az ország egyik részében, mondhatni nincs büntető törvény, nálunk a magában is már messze túlhaladt; de különben is társadalmi életünk összes rendszerével, sőt újabb intézményeinkkel sok részben éles ellentétben álló osztrák büntető és eljárási törvény van hatályban. Különböző elvek szerint és módon gyakoroltatik az ország egyik részében a büntető igazságszolgáltatás, mint a másikban, más elvek szerint szólunk, mint a melyek a nemzeti meggyőződésekben fejlődnek indultak. Nem származik-e ebből kényszerű zavar?

Ha komoly figyelemmel mélyebben vizsgáljuk büntető igazságszolgáltatásunkat eredményeiben, lehetetlen volna eltagadnunk, hogy a cselekvények minősítésében és beszámolásában, valamint a büntetések kimérésében gyakran még ugyanazon alsóbb és felsőbb fórumoknál is akora tarkaság uralkodik, hogy az ember a felfogásnak — úgy szólva — misteriatos labirintjába esik, ha az igazságnak hollétét keresi s pedig legtöbb esetben a bíróságoknak mégis igazuk van és a nép felfogásának az előbb jelzett rovatokból keletkezett fogalomzavar alkotja meg ezen labirintet. Azonban elég sajnos az mégis, mert nézetem szerint a büntető igazságszolgáltatás csak akkor érte el erkölcsi célját a társadalommal szemben, ha a magában igazságos bűnös ítélet a nemzet meggyőződéséveli összhangját megtalálta, ellenesetben vagy ki nem elégíti a népnek igazságérzetét, vagy kegyetlennek tűnik fel s zavarja a társadalom megnyugvását, hitét és bizalmát az igazságszolgáltatásban.

Eljárási törvényünk különbsége egyfelől ok- és hasznos engedmények nélkül halmozza el a bírakat oly bűnvádi jelentések kezelésével, sőt gyakran vizsgálatokkal, melyek előre láthatólag célhoz nem vezetnek, s e munkák minden gyakorlati haszon nélkül rabolnak el csomó időt, emésztették fel nagy részit bíránk tevékenységének és okoznak ok nélküli zaklattatást egy csomó polgárnak, nemcsak, sőt erkölcsileg kártékonyan hatottak, a midőn igen gyakran a szenvedélyeknek nyújtottak tápot nemtelen üzelmekre. Még elszomorítóbb, ha a vizsgálati fogság által igen sűrűn ejtett jogsérelmekre tekintek, a midőn azok a bpt. 156. §. a p. értelmében rendeltetnek el, s szerfelett számos esetekben hónapokig s gyakran évekig tartó fogság után az ítélet a vizsgálati fogság indokoltanságát állapította meg, vagy maga az egész eljárás megsemmisül s a bíró által köteleességszerűen elrendelt fogság nem bizonyul egyébnek: méltatlan és egyszersmind jogtalan üldözésnél.

Börtönrendszerünk állapota a csak három év előttivel össze sem hasonlítható. Az undorító rondaság helyett

most példás tisztasággal, a minden önértéket eltipró otrombaság helyett: az emberséges humanitással párosult szigorral találkozunk a fogoly. A fogság nem az üldöztetés, megvetetés érzetét kelti fel benne, hanem a magabizallság azon nemesebb húrjait érinti, melyek elismerésére vezetik amazt, hogy a társadalmi rend és nyugalom megsértésével önmaga fosztotta meg magát szabadságától. Bizonyára nem minden vigasztalás nélkül tekinthetünk a lefolyt három évek ezen új iránybani tevékenységére, akár külső, akár belső eredményeket keresünk, — nem minden vigasztalás nélkül, főleg akkor, a midőn szükséges eszközeink legeslegnagyobb részben hiányoztak. Azonban a bárki elfogulatlant meglephető eme változások mellett is, az a mit tehattunk eddig, nem több itt is, mint a kezdetnek éppen csak kezdete.

A munkára, alkotásra és továbbhaladásra szintoly gazdag, mint nemes tér nyílik itt is, s nem csalódom, ha azt állítom, hogy nemkevésbé haládatos, mint bár melyikre.

A tudomány messzire haladt az eszmék és tapasztalatok által nyújtott anyagoknak feldolgozásában: tisztázta a fogalmakat, felállította az elveket, melyeknek helyesen alkalmazása vezethet célhoz. Civilisációnk előre haladása fölismerte a célt, hova törekednünk kell; kijelölte az irányt, melyben ahhoz eljutni lehetséges. Ez az elmélet földadata volt s az elég gazdagságban áll előttünk temérdek kiterjedésű tárházával.

Tovább fejteni az elméletet, egyes kiválóbb tevékségeknek adatott; alkalmazása azoknak, adott viszonyok és körülmények között az életé, a mely mindnyájunk egybeható munkásságának eredménye. Virulása, emelkedése és termékenysége tevékenységünk elevevességétől, folytonosságától függ.

Nem célozom megtagadni a kiválóbb képességet tagársaink egyikétől is, csak azt akarom jelzeni, hogy azok lekötöttség mellett, melyben, csaknem kivétel nélkül, mindnyájunkat hivatásterünk tart, nem tűzhetjük célunkul az elmélet tovább fejlesztését, gazdagítását; annyival közvetlenebb kötelességünk azonban a gyakorlat terén fejteni ki tevékenységünket arra, hogy létező viszonyaink és állapotaink között az elmélet által kifejtett elvek megvalósítására az eszközök lehető leghelyesebben választásának meg és alkalmaztassanak. Meglehet nem fogjuk az által gazdagabbá tenni a tudományt, de fogjuk terményebbé tenni az életet. Meglehet nem fog tevékenységünk a megbámulásig feltűnővé válni; de mondhatja-e valaki, hogy a gyümölcsnek előállítására fontosabb szerepet viselt a virág, mely a magasban árasztja el a fának koronáját, mint a senkitől meg nem bámult, mélyen a föld alá rejtett gyökrszálak?

Azt vala célozom jelezni, hogy a gyakorlati tér az, melyen a mi munkásságunk termékenyítő lehet.

TÁRCZA.

A PÁRBAJ TÖRTÉNETE.

— Jogtörténelmi vázlat. —
— GREIF FLÓRIAN után. —
(Polytatás.)

Az ugynevezett „kereszt-törvénszék“ kétféle nemű volt. A szerint t. i., a mint vagy bizonyos ideig a vádlottat kifeszített karokkal kényszerítették állani és ha idő előtt mozgató karjait, bűnös volt; vagy pedig két koczka közül, melyek egyike kereszttel volt megjelölve, választania kellett; ha sikerült a kereszttel ellátottat kihúzni, úgy ezt az ég különös sugallatának tarták és a vádlott ártatlannak nyilvánították, bármily nagy bűnös lett legyen is.

Ha valamely gyilkos fölfedezéséről biztonságot akartak nyerni, úgy rendszeren a gyáspad véteztet használták. A gyilkossággal vádlottnak a gyáspadra kellett lépnie és a meggyilkolt hulláját, mely ott el volt terítve, sebeinél megérintenie. Ha a seb vérzeni kezdett, vagy ha valami más jel mutatkozott, úgy a bírók az ügygel tisztába voltak; a gyanúsított, más egyéb legkisebb bizonyíték nélkül is, halálra ítéltetett.

Es csodálatos, míg ezeket ma már mind elítéljük, jogtalan- és nevelésesnek tartjuk, a szintén ez alapon álló párbajt maig is gédelgetjük s a jövő korra hagyjuk fenn, hogy az csodálkozzék azon, mikép lehetett ily intézményt fenntartani; mint mi csodálkozunk azon, hogyan lehettek a középkorbeliek oly balgák, hogy a legnevezetesebb kérdésekben a véletlenre bizzák az ügy eldöntését.

A 15-ik századdal, a romai jog behozatala alkalmával, az istenítéletek eltöröltettek; de azok egyik ép oly jogtalan neme — a párbaj — maig is fennmaradt.

Az istenítéletek között ugyanis igen nagy szerepet játszott a törvénszéki párbaj, mely szintén azon balhiedelmen sarkalt, miszerint az isteni igazság annak engedi a győzelmet, kinek igaza van, és ha már e hitben éltek, még érthető annak használása; de ma, midőn már ezt seki el nem hiszi és a párbajt mégis használják, csakugyan megfoghatatlan.

Pedig kétség sincsen, hogy ép azon — ma már hihetetlen — föltevéseken sarkaló ó-germán visszaélés képezi alapját a mai oly divatos párbajnak. Mert az azon időben a szabadok között oly nagy mértékben uralkodó harciz jog következtében a párbaj nem maradt csupán a törvénszék körére korlátozva, sőt még törvényes határozatok sem bírták a törvénszéken kívüli magán párbajt elnyomni. Így p. o. már a longobard király: Rothár († 636.) és utána lyoni Agobert püspök (800) törekedtek annak elnyomására, de hasztalan; sőt maga Nagy Károly sem bírta tartósan megakadályozni. Utóbbi azon sajátos tényből is kiválglik, miszerint Kopasz Károly császár neje (875—877.), ki egy becsstelen tett elkövetéséről vádlottatott, ártatlanságát az által akarta bebizonyítani, miszerint önkéntesen jelentkezett a párbajra, hogy annak kimenetele által a gyanúból kitisztuljon. — Ennek következtében a párbaj megengedhetősége felől különböző vélemények támadtak. Míg a velencei zsinat, továbbá I. Miklós pápa és István a párbajt egészen kiirtani óhajták, s átkosnak jelenték ki; a ravennai egyházugyűlésen összegyűlt papok és világi urak jóvá hagyták a párbajt és mint esküt pótló eszközt tekinték. Ily ellentmondások s újabb megerősítések a már is mélyen győ-

kereszt visszaélés tovább terjedését még előmozdították s egyre inkább kezdett elharapózni; sőt a X-ik században Nagy Ottó német császár annyira ment, miszerint azon jogi vita-kérdést: vajjon a gyermekek apjuk halála után jogosítva vannak-e nagyatyjuktól örökölni, egy népgyűlésen a párbaj által döntettette el.

A következő évszázadban II. Henrik császár határozata által, ki a párbajt bizonyos meghatározott napokra szorította, az ugynevezett privilegizált haditörvénszék állapított meg, így pl. a Sváb-Háll városok, Würzburg, Rottweil és a nürnbergi vágróf ezzel bírtak.

A párbajnak egy harmadik említésre méltó szereplése: Barbarossa Frigyes alatt történt, ki azon császári szabadalmat, melyszerint minden fejedelmet a birodalom bármely részéből törvénszéke elé hivatott, az által emelte országos törvényt, miszerint egy lovagnak megengedte, hogy e helyett a párbaj esélyeinek vesse alá magát.

A XIII. században érvényben volt jogkönyvekből, mint például a szász és sváb-tükörből látjuk, hogy az idő folytán bizonyos szabályok képződtek a párbaj formálására nézve. Így egy bizonyos jelmez találtunk előírva; továbbá, hogy a vádló, mielőtt harcra bocsátatott volna, meg kellett esküdjék, miszerint panaszja alapos. Azonkívül mindkét ellenfél az ezen célra választott bírónak egy-egy zálogot kellett, hogy adjon, melylyel a harcban győztes kielégítettett. Néha ezen zálog az országúr pénztárába jutott, kinek engedelje nélkül a civakodó felek ügyükben semmit sem tehettek, s kinek egyedül állott hatalmában a párbajt megengedni.

(Polytatás köv.)

KULFÖLD.

^{3/4} Királyné ő Felsége aug. 1-én a háborgó tengeren való útazás után szerencsésen s a legjobb egészségben érkezett Rydebe és innen vasúton Steephilcastba utazott.

Bécsben a nemzetközi egészségügyi congressus aug. 1-én bezáratott. Ezen alkalommal báró Orczy külügyminiszeri osztályfőnök a kormány nevében köszönetet mondott és jövőbe vetett bizalmát fejezte ki. A congressus elnöke: báró Gabern összefoglalta a congressus határozatait. Az olasz küldött ezen beszédekre válaszolva, a humanitás és tudományra utalt, mint azon tényezőkre, melyek a congressus egybehívására alkalmat adtak.

Az „Intern. Corr.“ megcáfolja azon hirt, mintha az osztrák igazságügyminiszter a részvénytársulati törvényjavaslat átdolgozásával foglalkoznék, mivel e javaslat már egy reichsrathi bizottság beható tanácskozásain is átment.

Rómából e hó 1-ről azt írják, hogy a Vatikán elhatározá a strassburgi és metzi egyházmegyéket a besanconi metropolita egyházi bírósága alá kivenni és közvetlenül a vaticáni bírósága alá rendelni.

Berlinből e hó 1-ről azt írják, hogy a német hajóhadnak Spanyolországba küldése csak az ottani németek vagyonának oltalmazása végett történt.

Bismarck berczeg az ellene elkövetett merénylet alkalmából az orosz cártól igen szívélyes üdvözlő iratot kapott.

A berlini főtörvényszék megsemmisítette azon végzést, melyet a paderborni kerületi felebbezési törvényszék a paderborni érsek helyett fizetett bírság ügyében hozott, s kimondotta, hogy bírság csak úgy törleszthető, ha azt a megbüntetett maga fizeti.

A franczia nemzetgyűlés elhatározta, hogy üléseit f. hó 6-tól nov. 30-ig elnapolja. A megyékben az őrösmállapotnak megszüntetése iránt tett ajánlat elvetetett.

Párisból aug. 1-ről egy félhivatalos közlemény megcáfolja a lapok azon állításait, mintha Franciaország a carlistákat támogatja és a spanyol kormány Franciaországhoz erőlyes jegyzéket intézett volna. A közlemény így szól: A francia-spanyol közlemények mindenkör a békés eszmecsere jellegét viselték magukon s a francia ügynökök utasítottak, hogy a carlistáknak semmi módon ne kedvezzenek. A hegyvidéki határ teljes őrizetére azonban egész hadsereg volna szükséges. A spanyol kormány elismertetését illetőleg Franciaország csatlakozni fog a többi nagyhatalmakhoz.

Hirrovat.

— A kegyeletnek ritka szép ünnepélyét tartotta meg városunk július 31-én (illetőleg közbe jött akadályok miatt aug. 2-án) a Petőfi-émlékünnepély által. A mit a magyar tudós akadémia, a Kisfaludi-társaság, sőt minden magyar várostól a nemzet jogosan megvárt, s a mit az egy írói és művészi körön kívül, mindenik elmulasztott: megtette Maros-Vásárhely fős-gyökeres magyar, illetőleg székely városa: megemlékezett nagyjairól, megemlékezett övéiről. Petőfi Sándor a nemzet dalnoka elestének 25-ik évfordulóját ünnepelte meg e város derék polgársága, az a polgárság, mely igényeinek meg nem felelő gyenge szintársulat nem-pártfogolása miatt, épen általuk országszerte hazafiatlannak híreszteltetett; az a polgárság, mely a szabadság, hazaszeretet és humanismus zászlóját mindig fennen lobogtatta, mely ez eszméknek mindig előharcosa volt; mely az irodalomnak is aranka idejében főgyűpontja volt: az a város polgársága, melyről, ha élne a költő, ismét elmondhatná:

Csak nem fajult el még a székely vér,
Minden kis csöppje drága gyöngyöt ér!

És megtartotta ez ünnepélyt szíve sugalta ösztönből; nem egy írói clique, nem egyes maceénások, hanem a polgárság maga és rendezte: az iparos polgári dalegylet. Rendezte tisztán, szíveségből, minden díj nélkül; rendezte, mint valóságos népnünepélyt. Megkérte minden jóra kész derék polgármesterét: Borosnyai Pált egy megnyitó- és zárbeszéd tartására; meg a városunkban levő társdal-egyletet a közreműködésre; egy fiatal embert a Petőfi költeményeiből szavalásra és végre — finis coronat opus — egyetemi tanár Szász Béla urat, kit szintén sokáig egészen, s most is nagy részben magának mondhatott: egy emlékbeszéd készítésére; mindenik e város polgára lévén, készséggel fogadta a megbízást el és így lett a tikkasztó hőség dacára ezer embert meghaladó közönség jelenlétében délután 3 órakor megtartott emlékünnepély olyanná: mely Petőfihez s a székely fő-

városhoz magához méltó volt! A nemzeti tricolor zászlókkal és Petőfinek, városunk lelkes hölgyei által készített, koszorúkkal ékített képeivel gyönyörűen földiszított elbai szinkör zsufolásig megtelt, sokan még be sem juthattak s kívülről hallgatták a művészileg kidolgozott emlékbeszédet, mely dióhéjban Petőfi élettörténete is volt és élénken éljeneztek meg annak szerzőjét. Az ünnepély többi részlete, kivált a polgármester úr beszéde és a dalárdák működése s még a szavalat is, mind jól sikerült, s mi a zárbeszéd zárszavaival azt mondjuk, hogy: „nem vesztet el az a nemzet, mely övéit, nagyjait nem felejt el s az elismerés, a kegyelet adójával adóz nekik. A hazaszeretet újabb megerősítésével térjünk ez ünnepélyről haza és kiáltuk egy szívvel és lélekkel, hogy éljen a haza!“ Ilyen formán végezte polgármester úr szép zárbeszédét s a közönség viharos éljenezése olyan büszke öntudattal bizonyítja, hogy a hazaszereteten és nagyjainak dicsőségén lelkesedni tud. Az Isten tartsa és erősítse meg e nemzeti öntudatot, büszkeséget!

— **Élvezetes dalestély** volt mult vasárnap a Rákosi-féle sörkertben. Az újra szervezett m.-vásárhelyi dalárda Vocelka karnagy vezetése alatt mutatá be közönségünknek haladását; a válogatott énekdaraboknak. — Wégler Gyula harmonium kísérete mellett szabatos és hatásos előadása által bebizonyítja e dalegylet, hogy kitarással, szorgalommal minő szép eredmény létesíthető. A sörkertben rég nem látott szép közönség mulatott, s a műsorozat beveződésével a hangulat oly magasra fokozódott, hogy a fiatalság tánczra kerekedett. Az élénk, néha-néha zajos mulatság éjfélt után is néhány óráig tartott, s a közönség azon óhajással oszlott szét, vajha még gyakrabban is részesülne ily élvezetes estélyekben a nyár folytán, midőn majdnem minden szellemi időöltés hiányában csupán nagy meleg ellen panaszkodunk mindnyájan. Reméljük, sőt félig-meddig tudomásunk is van róla, hogy dalárdánk addig is, míg a kolozsvári dalárünnepélyre távoznék, egy két kedves estét fog szerezni közönségünknek.

— **A holdvilágban** — úgy látszik — igen biznak a lámpa gyújtogatók, s az igen sokszor cserben hagyja őket, mert a bizony nagy sötétség van még a sétatéren is igen sokszor; ha egyebütt nem, de legalább itt csakugyan kellene gondoskodni a világításról.

— **Panaszt vettünk**, hogy a sétatéren esténként a sétáló közönséget háborgató és a kioszk körül ügyelgő cigány gyerekek ellenőrzésére és eltávolítására oda kirendelt két városi szolga nem lát dolga után, hanem a helyett, hogy figyelve járkálna, elfoglalja a különben is kevés támláspadot és politizál a világ eseményeiről, ez alatt a gyerekek a kioszkhoz tolazkodnak „adjon urfi egy szivar véget!“ „Nem szivarozom!“ válaszra, hát egy pár krajczárt, vagy süteményt. Többektől hallók e panaszt, végére jártunk s az illető kioszk tulajdonos is megerősíti azt, ennél fogva kérjük az illetékeseket utasítsák közegeiket kötelességük hívebb teljesítésére.

* **Az „Epedés óráiban“** című diszes gyémántkiadású lyrai költeményfüzér, színezett művészi czimképpel folyó év szeptember elején fog megjelenni. Szerzője Benedek Aladár. Előfizetési díja füzve 1 frt, diszes kötésben 2 frt. Megrendelések szerzőhöz Budapestben intézendők. Ajánljuk az olvasó közönség — s főleg a hölgy világ figyelmébe.

— **Kövesdi Boér Károly** mély fájdalommal jelenti, az egykor számos tagokat számláló családból fennmaradt egyetlen testvérének Kövesdi Boér Albertnek július hó 10-én, 50 éves korában Nagy-Szebenben történt kimúltát. Az egykor tevékeny és a közélet terén is munkás élet, belső megrázkodások miatt, már pár évtől fogva volt a lélek akaraterejétől megfosztva, míg végre a bomlásnak indult testi életerő is egy utolsó rohammal lesújtott agyszélhűdés következtében végképen kialudt. A megboldogult porrései július hó 14-én tétettek örök nyugalomra Felfaluban. Béke porai felett!

— **A székely vértanúk** siremléke Jablonszki Vincze fővárosi szobrász műtermében (angyalutca 13. sz.) már annyira készülöben van, hogy jelenleg a jelvény, mely egy fekvő oroszánt magyar lobogóval és czimmerrel két kardtól átdőfve — az osztrák és orosz hatalom szomorú emlékei — képez, kifaragása közeleg bevezetéséhez, az emlékkő egy 21 láb magas, szürke gránit pyramis, melynek leleplezése, az eddigi tervjavaslat szerint, f. évi szeptember 8—10-ére tüzetnek ki.

— **Nagy Szebeni** levelezők (Caroius) írja: Most folytak le a félévi vizsgálatok mind a magyar kir. német-tan nyelvű jogakadémián, mind a magyar-tan nyelvű, de nem eléggé magyar szellemű államgymnasiumban, mind végre az ellenséges szellemű szász gymnasiumban.

Mintán egyetlen indítványt sem vagyok képes felmutatni, hogy mai gyűlésünknek tárgya legyen, bátor leszek magam jelteni be három kérdést, melyeket — legalább magam részéről — megvitatatni óhajtanék:

1. Az osztrák büntető-törvénykönyv, ugy felosztásában, valamint a büntények, vétségek és áthágások meghatározásában és a büntetések kimérésében s büntetés-nemek felállításában megfelel-e társadalmi és politikai életünk jelen szükségének és követelményeinek? Átalán alkalmas-e arra, hogy tovább alkalmazása mellett a büntető igazságszolgáltatás teréni előhaladásunk eszközíthetessék?

2. A tiszta vádrendszer behozatala kívánatosb volna-e nálunk a jelenleg alkalmazott vegyes rendszernél? s ha igen, minő feltételek mellett?

3. Az irhoni új börtönrendszer minő feltételek mellett volna hazánkban alkalmazható, s mennyiben volna annak alkalmazásától a javítási czél elérése vonható, tekintettel népünk fejlődési állapotára, életviszonyaira és természeti sajátságaira?

Méltóztassanak határozni fölötte, méltóknak találják-e e kérdéseket arra, hogy eszmecserebe bocsátkozzanak fölötte.

Nekem ugy tetszik, hogy jelenben az élet maga feltolja e kérdéseket; azért voltam bátor főlemlíteni, s ha máltányolva lesznek, nem kétlem, akadnak barátaink között, kik tüzetes vélemények elkészítésével elő fogják segíteni azoknak beható tárgyalását. *)

MEZŐSÉG, 1874. aug. 1.

A „Sz. Hirlap“ szerkesztőjének.

Legkevésbbé sem kételkedem, hogy levelem nélkülözni fogja azon kellemes hatást, melyet a kedvező czím első benyomása az olvasóra tenni szokott. Hiszem, hogy önkénytelenül merül föl azon kérdés: mi érdekes lehet ottan? S csakugyan meg kell vallanom, hogy sem nevezetes politikai mozzanatokat nem közölhetek, sem újabb electricális eszmékkel nem kedveskedhetem; az én tollam most egy fájó érzés reszkető húrja, egy meghiusult remény busongó tolmácsa. Nem magamról szólok. A ki szívesen látott vendég, kedves női körben van, a fáradtságos munkát és munka fáradalmait csak kellemes társaságban lett sétatocsizásból ismeri: annak nincs oka panaszkodni. De a szárazság iszonyu pusztításai nem engedhetik a szemlélő figyelmét minden utógondolat nélkül haszontalan tétovázni.

A Mezőség, mely Erdély évi termésének, a jelen vagyoni állásnak s a gabona országos áremelkedésének egyedül biztos hővmérője: oly szomorú arcot öltött, melyet csak egy kiaszott szív kedélytelen kinyomatához lehet hasonlítani. E munkás népnek, melynek tőkéje csak azon kis birtoktestből áll, mely fáradtságos megmunkálás után is legfeljebb a mindennapi élet nélkülözhetlen kelleit szerényen fedezheti: most békés türelemmel s kényszerű odaadással kell néznie azt, hogy az aszály összes reményét, veritékes munkáját napról napra — mintegy kiszámított rendszer szerint — hiusítja meg. Pedig egy év tönkre ment termése, náluk a vérkeringés megakadáshoz hasonlít. S esoda-e, ha ily körülmények közt a nép oly buzgón, oly áhitattal ragaszkodik mindenhez, a mit jóllétére hatni gondol, s ha vakbuzgalma a téves hit ösvényén oly állhatatosan megmarad.

Ilyes napja van: e nép szent borzadályal ünnepli e napot. A legsürgősebb, a legelőnyösebb foglalkozás nem képes őket munkára hívni. Évek hosszú során tett tapasztalat arról győzte meg őket, hogy termésük három nap időjárásától függ. E napok: Máriána (július 17), Ila (aug. 1.) és Főka (aug. 3.). — Ha e napok veszély nélkül vonulnak el fejük fölött; ha a szokásos jégeső kimarad: csak igazolva látják meggyőződésük helyességét.

Ugy volt ma is. Nagy, nehéz vihar készült. A sétát felhőkből kirohanó villám szomorúan emlékeztetett a nagy napra. Remegve tekintettek a borzasztóan szép égi jelenetre, mely nemsokára vést jósló dörgésben tört ki. Mindenki lakába vonult: imádkozott. A dörgés végső moráját siri csend követte, s olykor-olykor hallatszott a torony mészázó hangja. E hang a félénk kebel remegő jajkiáltása volt. És ime a vihar elvonult, a felhő sötét színét homályos lepel váltotta fel: esendesen kezdett esni. A harang megszűnt kongani: átestek az iszonyú félelmen. Az arczok derültebbé váltak, s feledve az aszály pusztító hatását, összes kifejezésük egy hálaköszönet az égre; de egyszersmind egy kapocs ez azon vaktisztelethez, mely böles jóslatu papjukhoz fűzi őket, ki a 19-ik század fiait neveli bennük.

— * —

*) E tételek feldolgozására, melyek közül az első némi módosítással lett elfogadva, Gyűrűs József, Szilágyi Miklós és Fekete Gábor urak vállalkoztak.

Most csak az utóbbiról szólva főlemlitem, hogy míg a magyar gymnasiumokban már a III-dik középszályon kezdve a német nyelv kötelezett tantárgy a 3., 4., 5., 6., 7. és 8-ik középszályokban; addig itt a szászoknál a magyar nyelv teljességgel senkire nézve sem kötelezett tantárgy! Annál bosszantóbb és kevésbé eltűrhető, hogy az önként ajánlkozottak is csak névleg vesznek részt a magyar órákban és a „jóságos” magyar tanár év végén mégis, a nélkül, hogy a tanuló csak egyszer is kikérdezni alkalmat lett volna, „kielégítő” és „jó” osztályzatot ad olyanok érettségi bizonyítványába, kik még városuk nevét sem tudják magyarul megmondani; nem, de még kiolvasni sem. A közügy érdekében elvárjuk az illető magyar tanár úrtól — kinek különben más téren való érdemeit készséggel elismerjük — hogy ha már agg kora és bokros teendői nagyobb erélyt kifejteni nem engedik s más pályája foglalta el, már a jövő tanév kezdetén, sőt most mindjárt ez állomásról lemondani és más képebbnek helyet nyitni szíveskedjék, mert mi ily ügyekben kiméletet nem ismerünk!

— **A gyorsírástól pártolóihoz!** Az augusztus 2-ra hirdetett közgyűlés az ismert és halasztást nem tűrő érdekek miatt elhalasztatott, ez okon tisztelettel kéretnek a gyorsírók tagjai, a már közzétett program szerinti közgyűlésen, 1874. augusztus 9-én délelőtt 11 órakor minél számosabban részt venni.

— **Nagy zápor** és vihar volt Budapesten a fővárosban Petőfi napján, (azt hisszük tudni fogja mindenki, hogy július 31-ik e nap.) Maros-Ludasról is nagy esőről értesítenek, de nálunk ellenkezőleg mindenki a 38—40° fokú tikkasztó hőségről panaszkodik még a rendes üdvözlési szöveget is háttérbe szorítja a „haj, de meleg van” stb. féle kifakadás. A mezőségen a törökbuza a nagy szárazság miatt kivesző félben van, de még nálunk felé is minden kiszárad, s a föld kezd hasadozni a rettentő szárazság miatt.

— **Elismeréssel** említjük fel, hogy a helyi tkts. rendőrség a heti vásárok piaci árjegyzékét méltányos kérsünkre, a közönség és közege lapunk iránti figyelemből mult számunkon kezdve hetenként beküldendi.

— **A maros-vásárhelyi takarékpénztár** 1874. június havi forgalom-kimutatása:

Bevétel:		
Pénztármaradvány május 31-ről	10,919	frt 37 kr.
Takarékpénztári betétek 62 féltől	21,145	„ 96 „
Visszafizetett váltók	54,887	„ — „
„ „ előlegek	1209	„ — „
„ „ zálogok	496	„ — „
Befizetett kamat	1,402	„ 53 „
„ „ illeték	1,403	„ 15 „
Megtérített kezelési költség	31	„ 95 „
Késedelmi kamat	271	„ 33 „
Alkuszdíj	4	„ 40 „
Más pénzintézetektől	1,820	„ 35 „
Összesen	93,591	„ 4 „

Kiadás:		
Visszafizetett betétek 36 félnek	1,127	frt 6 kr.
Betéti folyó kamat	93	„ 40 „
Leszámitolt váltók	67,905	„ — „
Előlegek	240	„ — „
Zálogkölcsonők	190	„ — „
Kifizetett osztalék 1873-ra	150	„ — „
Tiszti fizetések	241	„ 66 „
Posta- és bélyeg-díjak	7	„ 68 „
Igazgatási költség	46	„ — „
Más pénzintézeteknek	1,820	„ 35 „
Kezelési költség	16	„ 39 „
Pénztármaradvány június 30-ról	14,753	„ 50 „
Összesen:	93,591	„ 4 „

Z. Knöpfner Vilmos, **Jeney Albert,**
igazgató, **aligazgató,**
Wattervliet Károly,
könyvvezető.

Törvénykezés.

A maros-vásárhelyi m. kir. ítélő tábla nyilvános ülésében az 1874-dik évi augusztus 2. és következő napjain következő ügydarabok adatnak-elő:

I. Tanács polgári ügyekben.

Ferencz Károly k. t. r. bíró által.

Pável Miklós és János Buna János e. egy belső telek, B. Kemény György Lővei g. k. egyház ellen zárlat, Györffy Mihály Fábán György e. tulajdonjog, Tancsali Dániel Tancsali János e. tulajdonjog, Palkó József Palkó

Sámuel e. végrendelet érvénytelenítése, Blotiu Lupea Philipp Toma hagyatéka e. 670 frt, Botár János Kriza János e. egy zálogos szántóföld, Voith Miklós Kászoni Sándor és neje e. 2000 frt váltó tőke iránti perők.

Pogány Károly k. t. r. bíró által.

Koós s. t. kereskedő cég Bálteky Györgyné e. 530 frt, Miklósi Lajosné Murvay Sámuel e. birtokháborítás, Fekete Károly Fekete Ignác ellen som. vizs. hely., Neágu Sándor Crucianu Niculai ellen kötelezettség teljesítése, Roscius János Simonette Justin ellen kártérítés iránti perők.

Dr. Dózsa Miklós k. t. p. bíró által.

Miháltián János Biró Sándor e. 891 frt 95 kr. kártérítés, Menasági József Lengyel János hagyatéka e. egy szántóföld, Nisztor Juon Doblesiu Juon lui Pétru e. egy telek átadása, Szivu Dumitru Bárs Áron e. egy föld kibocsátása, Csonta Andrásné Bakó Dánielné s. t. e. hozomány javak, Jakabfi Sándor özv. Kádár Lajosné s. t. e. zálogos fekvők, Máté János Demeter József e. 272 frt s jár. kártérítés, Biró Mihályné Biró János e. szerzemény kiszakítása, Roth Keresztély Blum Lipot csődtömege e. ügyvédi díjak, Miklós István Gábor Bertalan e. 20 frt, Szász János Rab János s. t. e. som. vizs. h., Vass Istvánné Szint Mihály e. 28 frt, Grün Farkas Skridon Vaszi e. 18 frt, Müller Soma Türkösi Ferencz e. 144 frt, Horváth Benedek Lakatos Ferencz s. társai e. som. vizs. h., Donát András Szász-Ernye községe e. 40 frt s jár., Kapeza Albert Czimbalmás Ferencz e. 129 frt, György Ferencz Kádár Ferencz e. som. vizs. h., Sós István Biró Ferencz e. 120 frt és 20 frt, Bomches Henrich a kir. kincstár e. 75 frt 7 1/2 kr., Dán Flóra Kürtös György s. t. som. vh., iránti perők.

II. Tanács polgári ügyekben.

Pipos Péter k. t. r. bíró által.

Lupás Izsaila hagyatéki ügye, Borbély László Hirsch Áron e. 15 frt 5 kr., Popa Jordán Nisztor Toma e. birtokháborítás, Gocz György Vajda Juon és társa e. kártérítés, Bodendorfer Andreás Stanciu Juon s. t. e. kártérítés, Moráriu Achim Maria Vasia Juon e. adósság, Gálfi Sándorné Bálint alias Illyés Lőrincz e. 15 frt és 4 székér fa, Hajdu Mihály Geréb András s. t. e. som. vizs. h. iránti perők.

Szolga Miklós k. t. r. bíró által.

Buku József s. társai Paszku Máte e. perujítás, Kaufman József Ruzs Lika e. fekvők, Türkösi ev. ref. egyház megye Kosa Sándor s. t. ellen 300 frt, Puják Niculai s. társai Serbán György e. 36 frt Silberman Áron Ruszáni Niculai e. 159 frt vételár hátralék iránti perők.

Illyés Károly k. t. p. bíró által.

Radu Isztratie Constantin Popovics Juon e. 17 db. arany, Ullman Lipot a m. kir. kincstár e. szerződés megszüntetése, Hochfeld község Bratu Bukur e. 65 frt, Pada János Pánczel Jánosné hagyatéka e. 225 frt 63 kr., Schüller János Tischler Mátyás e. 20 frt, Dajsza Leon Dajsza

Niculai e. som. vh., A kir. kincstár Pap György lui Stefan e. som. vh. iránti perők.

III. Tanács büntügyekben.

Antalfy Gábor k. t. r. bíró által.

Bukur Didu és Manu Vaszi becsületbiztonság, Heuvel Károly testisértés, Hadnagy Dénes becsületbiztonság, Gábel György lopos bünténybeni részesülés, Dávid Istvánné Giró Anna nyilvános bántalmazás, Szenkreán Gligor és társai testibiztonság, Gergely István becsületbiztonság, Munteán Danilla s. t. lopás, Moldován János becsületbiztonság, Brán Pétru becsületbiztonság iránti büntügyök.

Sztoyka Antal k. t. r. bíró által.

Banea Juon s. társai tolvajság, Szucs Számóila s. t. tolvajság, Palken Juon s. t. rablás, Schneider Luiza s. t. közintézkedések, Biró Sándor becsületbiztonság, Tronius Frigyes becsületbiztonság, Bogács Péter testisértés, Reuer Mihály e. testisértés iránti büntügyök.

Mégay Ferencz k. t. p. bíró által.

Orbán Lajos család, Nyisztor vagy Imreh Lajos rablás, Jakobi Filippi Mihály nyilvános erőszakoskodás, Rösler Frigyes tolvajság, Galea Nicolai nyilvános erőszakoskodás, Gottschling György emberölés, Hirsch József család iránti büntügyök.

Dr. Endes Gábor k. t. r. bíró által.

Rügger Adolf Rügger Betti e. házasság érvényben tartása, Kiss Antal Gurtlinger Véronika e. 259 frt 26 kr. váltó, Makray László Mihonyeszk Niculai e. kártérítés, Makray László Potska Juon e. kártérítés, Makray László Mihonyeszk György e. kártérítés, Makray László Blás Arsenyie e. kártérítés, Makray László Farkas Szenafiu e. kártérítés, Rimer János Krisán Niculai és társai e. kártérítés, Morariu Juon Glac János e. birtokháborítás, Lázár Márton Kispál József e. 245 frt 28 kr., Königes s. t. cég Máthé István e. 49 frt 60 kr., Franz Márton Prieszer Máthé e. 66 frt 3 2/3 kr., Illyés János Máthé János e. birtokháborítás iránti perők.

Bécsi tőzsdei árkelet.

(Augusztus 4-én.)

5% metallique	70.55
5% nemz. államkölcson	74.10
1860. államkötvény	107.75
Bankrészvénny	241.25
Hitelrészvénny	109.40
London	103.10
Ezüst	—
Arany	8.80
Napoleon arany	77.50
Földteh. ment. kötvény magyarhoni	75.50
„ „ „ temesi	75.—
„ „ „ erdélyi	80.—
„ „ „ horvát-slavon	—

Felelős szerkesztő:

KUTI ALBERT.

Főmunkatárs:

DOBAI ALBERT.

HIRDETMEÉNY.

486.—1874. sz.

(46)

(1—3)

Árlejtési hirdetmény.

A főméltóságú m. kir. közmunka és közlekedési miniszterium 1874. évi június hó 23-án 491. és 9636. számok alatt kelt rendeleteivel a kolozsvár—brassói államuton levő 138. és 230. számú műtárgyak helyreállítási munkálatait engedélyezvén, e munkálatok végrehajtásának biztosítása végett az **1874. évi augusztus hó 17-én d. e. 9 órakor** kezdve amaros-vásárhelyim. kir. mérnöki hivatal irodájában nyilvános árlejtés fog tartatni.

Az árlejtés tárgyat képező műtárgyakra engedélyezett összegek a következők:

1. **A kolozsvár—brassói államút 12¹⁻²/₈ mértföld szakaszán levő 138. számú faáteresz** ujra építésére 518 frt 43 kr.

2. **Ugyanazon államút 18⁶⁻⁷/₈ mértföld szakaszán levő 230. számú fahíd** javítására és erősítési munkálataira 1404 frt 76 kr.

Vállalkozni kívánók kéretnek 5% bánatpénzzel ellátva a fenn megjelölt helyen és időben megjelenni, hol addig is az árlejtés alapjául szolgáló okmányok a rendes hivatali órák alatt megtekinthetők.

Szabályszerűen készített és felszerelt írásbeli zárt ajánlatok is elfogadtatnak, de csak is a szóbeli árlejtés megkezdése előtt.

Maros-Vásárhelytt. 1874. július hó 31-én.

A m. kir. mérnöki hivataltól.

Nyomtatta Imreh Sándor Maros-Vásárhelytt ev. ref. főiskola gyorssajtóján 1874.